

I. rész Lyukak a homokban

A Szalmahajú egyik oldaláról a másikra fordult. Görcsösen szorította a párnáját, hörgött egy-egy érthetetlen mondatfoszlányt, amelyből csak néha bukkantak elő értelmes szavak.

- Arakan, ne bánts! Szerpenta, jaj, a csápjaid. Ne beszéljetek, csecsemők! Zakapusz, ne neved már, hagyjatok békén!!!

Ekkor riadtan felébredt, ziláltan ült az ágyban, és még percekig nézett maga elé. Egy szőke hajú nő állt mellette, a kezében néhány pirulával és egy pohár vízzel.

- Kéred? – kérdezte gyengéden, és egy kendővel letörölte a barátja izzadt homlokát.

- Nem, nem, köszönöm. Már elmúlt. Tudod, megint azok az álmok.

- Semmi baj. Nyugodj meg, itt vagy mellettem.

Már sokadszorra csitította így a szerelmét, hozzászokott a rémálmaihoz. Az utóbbi időben gyakoribbá váltak a rohamok, és egyre többször figyelte meg a Szalmahajút, ahogy csak bámul maga elé, és valamin erősen gondolkodik. Ilyenkor még a szája is mozog – némán.

Másfél évvel ezelőtt, amikor behozták a kórházba a fiatalembert, élet és halál között lebegett. Soha nem derült ki egyértelműen, hogy mi is történt ott, a Gellért-hegy gyomrában, amikor beomlott az a barlang. Volt egy kisebb földrengés, több épület is megrongálódott, és egyes lakók furcsa fényjelenségekről is beszámoltak. A Szalmahajú abban a barlangban töltött el két napot, sérülései életveszélyesek voltak, a hosszú oxigénhiányos állapot pedig valamennyire az elméjét is megzavarta. Ő, az egykori ápolónő mégis megszerette ezt a betegét, aki a rehabilitáció

során olyan szépen zongorázott, és olyan jókat beszélgettek, hogy szép lassan beleszeretett.

Amikor nem nővérként tekintett rá, élvezettel hallgatta a történeteit egy távoli bolygóról, az ottani furcsa civilizációról, a repülő járművekről, és arról a hatalmas holdról, amelyik a város felett az egész eget elfoglalta, és napként világított. Azt nem szerette, amikor a szellemlényekről beszélt, mert ilyenkor a barátja mindig zaklatott lett, hadonászni kezdett, a szavai összefüggésteleenné váltak.

Mint most. De a Szalmahajú szerencsére megnyugodott. Visszafeküdt az ágyba, lecsukta a szemét, a légzése újra egyenletessé vált. Barátnője is lefeküdt, és amikor már úgy látta, a kedvese elaludt, finoman letette a poharat és a pirulákat az éjjeliszekrényre. Már majdnem álomba merült, amikor a Szalmahajú halkán megszólalt.

- Bajban vannak. A sivatagi harcos és a barátnője, meg a felkelők. Megint történik valami. Ezt is a szellemlények okozzák, de ők már nincsenek jelen. Furcsa járatok... Átszelik a bolygót.

- Kérlek, most már tényleg próbálj meg aludni. Hajnal van, mened kell dolgozni, és nekem is...

- Úgy szeretném, ha hinnél nekem! Meg akarom mutatni neked, amit látok! Megint láttam azt a bolygót, az Albahort! Gyönyörű volt – ábrándozott a Szalmahajú. A barátnője sóhajtott egyet:

- Szeretem hallgatni a történetedet. Hidd el, hogy ilyenkor én is veled járok a sivatagban, meg abban a rózsaszínű, lilás fényű városban... -

- A csodálatos, fehér szárnyú madarak! Mint az angyalok! Most Nübil és Zag is ott vannak, csak valami készül, megint valami rossz dolog – komorodott el a fiatalember arca.

- Ahhoz neked már nincs közöd! A szellemek elmentek, ha már muszáj ott járnod, gondold inkább a bolygó szépségére, meg arra a holdra – próbálta nyugtatni a szőke lány, de a barátja újra izgalomba jött.

- Az Aedo! Ott is van valami, oda is mennek majd, csak még nem tudom, hogy miért. Nem véletlen, hogy ezeket látom, megint lesz valami, pedig már másfél éve olyan nyugodt volt minden... Ebbe bele fogok örülni.

- Dehogyan fogsz! A doktor úr megmondta, hogy időnként visszatérhetnek az álmok, hogy romolhat az állapotod, de egyszer már teljesen kigyógyított, ne félj, most is elmúlik majd, ha gondolod, beszélhetek vele újra...

- Nem! – vágott közbe kissé ingerülten a Szalmahajú. – Nem ebbe örülök bele, hanem abba, hogy nem tudom veled megosztani! Hogy te nem jársz ott velem, hogy nem hiszed el, pedig ez igenis valóságos!

- Amikor mesélsz róla, ott vagyok veled...

- De a valóságban! Mert ez létezik! Hiába a kezeléseket, mindennél biztosabban tudom, hogy ez a világ létezik! Hát ebbe örülök bele. Beleörülök, hogy örült vagyok! – vigyorgott eszelősen.

A Nap első sugarai bevilágították az ablakon. Kirajzolták a levegőben úszó apró porszemeket, lassan rákúsztak a szék karfáján heverő ruhára. Ahogy a vörös korong felső karéja is kibukkant a házak fölött, már színe is lett a ruhadarabnak: egy fehér köpeny volt. A Szalmahajú imádta az illatát. Ebben a köpenyben ismerte meg a szerelmét, azóta sem tudott szabadulni a kórházban használt öblítő aromájától.

Mindketten fölkeltek, már nem volt értelme tovább erőltetni az alvást, az álom kiröppent a szemükből. Elindult a nap, elkezdődött a gépies mozdulatsor, mint oly sok százezer lakásban ez idő tájt: mosakodás, öltözködés, készülődés a munkára. Bugyogni kezdett a vízforraló,

hamarosan a kis garzont betöltötte a kávé illata, néhány perc múlva némán ültek az apró étkezőasztalnál.

Egymásra néztek, de a Szalmahajú elfordította a tekintetét. Tudta, hogy nincs ez így jól. Hogy sokáig nem terhelheti a barátnőjét az örületével. Szomorúan nézte formás alakját a fehér köpenyben, bénultan figyelte, ahogy magára kanyarítja a szövetkabátját: csak azokat a vádlikat nem takarta el, amelyeket először látott, még ott a rakparton... Bár csak ne találkozott volna soha a szellemlényekkel! Akkor most minden másképp alakulna.

Igaz, nem csak ezek az álmok nyomasztották. A zeneiskolába nem szeretett bejárni, néhány tehetségesebb diákot leszámítva értelmetlennek tartotta a zongoratanítást, sokszor úgy érezte, aljas módon használja a zenét arra, hogy pénzt keressen, nem is túl sokat. Szinte minden hónapban gondot okozott a lakbér és a rezsi kifizetése, napról napra éltek. Valamikor ennek is meg kell változnia! Ez is egy rossz álom, csak ezt a fajta irrealitást milliók élik meg valóságként.

Lassan neki is indulnia kellett. Hóna alá csapta a kottás dossziét, sálat kanyarított a nyakára, sapkát nem húzott, mert a haja amúgy is éppen eléggé védte a hidegtől, arról nem is beszélve, hogy akármit csinált, a tincsek mindenfelé kilógtak a fejfedő alól.

Ez a nap is úgy telt el, ahogy a többi, fáradtan bandukolt hazafelé, hóna alatt a dossziéval, a sálat megint bent felejtette a zeneteremben. Tudta, hogy ezért megkapja otthon a korholást, de ettől most jó kedvre derült. Az a kedves mosoly, az a kedves korholás! Ez az ő élete, ez tartja benne a hitet, a legfontosabb, a legjobb, nincs szüksége neki semmiféle távoli bolygóra! A rosszkedve elmúlt, vidáman lépegetett hazafelé a járdán, és arra gondolt, hogy valami apró ajándékkal meglepi a kedvesét. Vacsoráznak egy jót, és elfelejtik az éjszakai rémálmot.

Megállt egy virágbolt előtt, de várnia kellett, mert egy kismama éppen a babakocsit próbálta betolni a szűk ajtón. Segíteni próbált, mert a

félszuterén helyiségbe még néhány lépcső is levezetett. Az ajtó azonban nem nyílt ki rendesen, a babakocsi fél úton megakadt.

Az anyuka ekkor megkérte, hogy vigyázzon néhány másodpercre a gyerekére kint, csak kétszáz forinttal szaladna be, amivel még tegnap maradt adós. A Szalmahajú megállt a kocsi előtt, egy másfél éves kisfiú mosolygott rá. Ő is megpróbált vigyorogni, de nem nagyon ment neki, legutóbb négy rémisztő műanyagcsecsemővel kommunikált, és azóta nem kedvelte túlzottan ezt a korosztályt.

Mégsem tudta levenni a szemét erről a gyerekről, aki már nem mosolygott, a tekintete értelmesnek tűnt. Szelíd volt, de erőt is sugárzott magából. És akkor a kisbaba kinyitotta a száját, a Szalmahajút pedig kiverte a hideg veríték: a gyerek beszélni kezdett hozzá!

- Szükségük van rád! Segítened kell nekik. Ne félj, nem bánt senki, a barátaid keresnek majd. Hamarosan!

A Szalmahajú kiejtette a kezéből a kottákat, és szaladni kezdett. Már nem hatolt el a tudatáig a boltból kilépő anyuka szemrehányása:

- Csak egy percre kértem, hogy segítsen! Hihetetlen, hogy ma már ennyit sem lehet kérni az emberektől. De én sem vagyok normális, hogy egy örültre bíztam a gyerekeket!

A boltos is kilépett az üzletből, és amikor a kismama dühösen elment, lenézett a földre. Felismerte a kottákat, ismerte a gazdájukat is. – Nem rossz ember az, csak kicsit furcsa – mondta, miközben gondosan összeszedte a papírokat, aztán visszatért a virágok közé.

*

Távolról nagyon kicsinek tűnt a felderítő jármű, csak a kerekei által felvert, elhúzódó homokfelhő rajzolta ki az útját a végtelen sivatagban. Az Uttewa csillag kegyetlen sugarai meg-megcsillantak szénfekete ablaküvegeken, amikor egy nagyobb dűnét kikerülve átmenetileg irányt váltott. A manőverek után azonban újra visszatért eredeti útvonalához, és megállíthatatlanul közeledett a céljához.

A jármű közelebbről már sokkal nagyobbnak tűnt, a bent ülők pedig teljes kényelemben utaztak, mit sem törődve a kinti gyilkos hőséggel. A belső tér tágas volt és hűvös, a műszerek és a vizsgálatokhoz szükséges egyéb eszközök mellett több napnyi ellátmányt is magukkal vittek, a sivatagban mindig óvatosnak kell lenni. A küldetés résztvevőinek hangulatára azonban a legkevésbé az óvatosság volt jellemző. Jókedvűen beszélgettek, viccelődtek egymással, egyikük, egy idősebb, borostás alak pedig a többiekénél is vidámabban vitte a szót, kezében egy a városból származó, de a sivatagiak körében is egyre népszerűbb üveggel.

- Pedig higgyétek el nekem, kedves útitársak, hogy én már beszélgetek is velük! Igen, ne nézzetek olyan idétlenül, hiszen értem, hogy mit akarnak mondani, és most már úgy tűnik, hogy ők is megértenek engem!

- Kedves Professzor úr, igazán ne vegye sértésnek, hiszen az Albahor értékeli hatalmas tudását, nem is beszélve arról, amit a bolygóért tett, de mégis elég nehéz elhinni, amit mond, hiszen ezek az élőlények a törzsfajlódási táblázat alapján a férgek szintjén állnak! – vetette közbe az egyik városi katona, aki a navigációért felelt.

- Ugyan! Jön itt nekem a táblázatával! Mi, városiak is gyártottunk hasonló táblázatokat, mi is megpróbáltuk megszerezni az élőlényeket, de mondhatom magának, hogy az egésznek semmi értelme nincsen! Én ugyanis biztos vagyok benne, hogy bármikor találunk elképesztően buta emlősöket, és akár szuperintelligens egysejtűeket is, ha egy kicsit is kimerészkedünk ebből a rendszerből.

- Már hogy melyik rendszerből, professzor?

- Na igen, jó kérdés. A hülye táblázatainkból, a korlátolt gondolkodásunk rendszeréből, de az Uttewa-rendszerre is gondolhatunk... Bocsánat, csak közben megszemjajtam... Na, szóval ki kellene már lépniük az ürbe, megnézni, hogy máshol hogyan működnek ezek a dolgok. Hamar rájönnénk, hogy a mi elméleteink csak itt igazak, az Albahoron. Na, egészségére!

- Nem lesz az sok, professzor? Hamarosan megérkezünk az első lyukhoz, ki is kell majd szállnunk ebből a járműből.

- Te csak ne félts engem, fiam, töltöttem én már majdnem egy hetet is a sivatagban, na, igaz, hogy a hidegebbik felén, viszont akkor is volt nálam sok-sok mécsansz. Akkor is segített, és most is segít! – mondta magabiztosan a Professzor, és újra meghúzta a bugykost.

- Hát jó, csak óvatosan... Nehogy aztán megint megszólaljanak azok a férgek – ez utóbbi mondatot a katona ugyan csak a kuncogó társához címezte, remélve, hogy a menetzaj elnyomja gunyoros megjegyzését, ám a professzor érzékei kitűnően működtek:

- Hiába ironizálsz, öcsike. Eddig három helyszínt vizsgáltunk meg, mindenhol ott voltak a bogárkák. Egy-egyértelmű-mű tehát a kapcsolat a lyukak és a bogarak között...

- Az előbb még férgek voltak...

- Mit képzelsz, hogy kioktatsz engem? Hát nem tudod, ki vagyok én? E-Ee-zwin öcsém! Gyere csak ide, utasítsd már rendre ezt a városi suhancot, mert ú-úgy tűnik, fo-fogalma sincs, ki-ki-kivel is b-beszél, na.

A jármű elejéből ekkor egy másik egyenruhás férfi lépett az utazótérben beszélgetőkhöz. Kezében elektromos térkép, az arcán halvány félmosoly, amelyet minden erejével igyekezett elnyomni, ám az ülésből félig lecsúszó professzor valóban vidám látványt nyújtott.

- Ezwin barátom! Ezek itt gúnyolódnak rajtam, pedig igazam van! Én tényleg beszélek azokkal a férgekkel! – bizonygatta a Professzor.

- Milyen férgekkel, kikre gondol, professzor? – kérdezte Ezwin.

- Nem kikre, hanem mikre. Illetve hát, igaza, van, valóban kikre, mert még ha a törzsf.. a törzsféjll... szóval alacsonyabb rendűekkkk is, mint mi..., de igenis gondolkodnak! E-Ezwin! Beszélnek!!!

- Ja, igen, már kezdem érteni – fordult a parancsnok a többi katonához. - A professzor azokra az apró élőlényekre gondol, amelyeket a kürtők környékén találtunk. A kutatás szempontjából nagyon fontosak lehetnek, hiszen ezek az élőlények információkat hordozhatnak. Emlékeztetnék titeket, hogy a Professzor kutatásainak nagyon sokat köszönhetünk, az, hogy nem lett katasztrófa a háborúból, nagyrészt neki is köszönhető. Úgyhogy több tiszteletet a Professzornak, meg ne halljam, hogy bárki is gúnyolódik vele! – mondta szigorúan Ezwin, majd a tudóshoz lépve halkán a fülébe súgta, hogy a megrendszabályozott katonák ne hallják:

- Professzor, ne igyon annyit, mert nevetségessé válik! Mindjárt megérkezünk, hamarosan szükség lesz magára!

- Rám? A vén bolondra? Aki össze-vissza beszél? Hát mégis van rám szükség, mi? – üvöltötte dölyfösen a két közlegénynek, közben Ezwinnek odasúgta, hogy néhány perc múlva rá sem ismernek majd, teljesen józan lesz.

Amikor felvették a *külső keringést* magukban rejtő sivatagi védőruhákat, és megközelítették a kürtőt, a professzor a csodával határos módon valóban kijózanodott, és nagy vehemenciával azonnal át is vette az irányítást.

- Oda, oda tegyék a vastraverzetet, ide pedig a tükröt, nem, az ultrahangos érzékelőt erre az oldalra állítsa fel! Mi az, magának semmi

esze nincsen? Csak ott bent volt nagy legény? – vetette oda az imént még rajta élcelődő közlegénynek, aki hitetlenkedve nézett az agilis öregemberre.

A Professzor azonban nem is törődött vele, hanem lehasalt a földre, és megszállottan sepergetni kezdte a homokot.

- Itt vannak! Itt is vannak a féreg urak! Jó napot kívánok, hogy érzik magukat? A kollégáikkal már találkoztunk, most Önöket is nagy szeretettel látom vendégül ebben a kis befőttes üvegben... Kérem, ne haragudjanak, ez csak átmeneti szállás, a laboratóriumban minden kényelmüket kielégítő lakosztály várja majd Önöket, meglátják, egy hajuk szála sem görbül... Igen, mindent tudok az igényeikről, ne féljenek... Így ni!

Na mit mondtam! Látják? Itt is megtaláltuk ezeket a kis kékes élőlényeket! Itt tanyáztak, és nem véletlenül! Hamarosan jól elbeszélgetek velük!

- Khm... Professzor! Kérem, az apró élőlényekkel majd később foglalkozunk, most mindennél fontosabb lenne, hogy ezt az újabb kürtőt tanulmányozzuk! Ne felejtse el, hogy csak egy-két óránk van itt kint a tűző napon – fordította Ezwin finom mozdulattal a Professzort a homokban tátongó lyuk felé, nagyon vigyázva, hogy még véletlenül se csússzon bele. Hogy milyen mély a lyuk, azt ugyanis egyelőre még megbecsülni sem tudták. Ezért hozták magukkal a hatalmas tükröket és a különböző mérőberendezéseket. Ez már a negyedik járat, amelyet megvizsgálunk. Az előző háromnál sem jutottak előrébb, és sajnos most sem kecsegtetett sok reménnyel a kutatás. Mindenesetre be kellett járniuk mind a hét alagutat, hogy végleg kijelenthessék: nem tudnak semmit.

A professzor irányításával egymás után végezték el a vizsgálatokat. Az Albahor bolygó napja, vagyis az Uttewa csillag sugarait irányították elsőként a járatba, ám ahogy a többi esetben, úgy a fény itt is csak néhány száz méter mélységig hatolt le, a kürtő ugyanis enyhe kanyart vett.

Az ultrahang és a többi műszer sem hozott jobb eredményt, úgyhogy maradt a legegyszerűbb eszköz: a mérőón. Egy vékony, de nagyon erős, a pókháló anyagával rokon kötél minden irányban görgőkkel körülvett szenzort kezdtek el leereszteni a mélybe, ám a járat végtelenül hosszú volt. Ugyan ez alkalommal több kilométer hosszúságú kötelet hoztak magukkal, de még ez is elfogyott! Közben kamerán figyelték a szenzor felvételeit, amelyek mindig csak ugyanazt mutatták: egy véget nem érő alagutat.

- Tudtam, hogy ez lesz! Ennek így semmi értelme nincsen! – legyintett lemondóan a professzor.

- Mi lehet ez a rejtélyes lyuk? Én ebbe nem szívesen nyugszom bele – dühöngött Ezwin. - Valami megoldásnak kell lennie. Szerezzünk még kötelet, és eresszük le olyan mélyre, amennyire csak lehet!

- Olyan hosszú kötélnél nincs, kedves Ezwin barátom! Hiába ez a pókhálószerűség, a sivatagiak remek technológiája, több ezer kilométer után ez is elszakadna...

- Több ezer kilométer? Az hogy lehetséges? Ott már el kellene olvadnia, hiszen a bolygó belső magja... még ötven kilométert sem kell lefűrnünk, és máris feltör a magma... - vetette közbe Ezwin, aki az életében immár a második alkalommal kényszerült arra, hogy a Professzorral közösen oldjon meg egy lehetetlennek tűnő fizikai feladványt.

- Bizony, Ezwin fiam, ez pontosan úgy van, ahogy mondja! Jöjjön, eddig csak bohóckodtunk, a komoly kutatás azonban csak most kezdődik, és ebben magának fontos szerepe van! A járgányban elmondom egy jó üveg mécsansz mellett!!!

Ezwin kelleetlenül intett az egység többi tagjának, hogy szedjék össze a felszerelést, indulnak vissza a bázisra.

*

Zag és Nübil kézenfogva sétáltak a Város utcáin. Zag, a sivatagi harcos soha nem tudott betelni a csodálatos színekkel, a rózsaszínből lilába váltó felhőkkel, az Albahor hatalmas holdja, vagyis az Aedo csillogásával. Ugyan a háború óta már többször is járt itt a szerelmével, ám mindig csak rövid időre érkeztek, néhány nap alatt elintézték a dolgukat, amellyel a városi-sivatagi átmeneti kormány megbízta őket. Nübilt minden egyes alkalommal levette a lábáról Zag gyermeki lelkesedése a kupolák, a szabálytalan szerkezetű házak iránt, ahogy percekig nézte a hatalmas, fehér szárnyú madarakat, amelyek úgy röpködtek a város fölött, mint az angyalok. A sportos testalkatú Nübil itt nőtt fel, neki inkább a sivatag jelentette az egzotikumot, mostanában jobban is szeretett ott lenni, mint itthon, ahol annyi megpróbáltatás érte az ellenállásban töltött évek alatt. Mégis, Zag lelkesedése több volt, mint az ismeretlen szépség iránti vonzalom. Az a név a falba vésve...

- Tudod, mi jutott eszembe? Elmehetnénk az egykori otthonomhoz! Megnézném, milyen most az a ház, kik laknak ott! – mondta Nübil hatalmas termetű kedvesének.

- Oda? Az elég messze van innen, és amúgy is vár a munka, már épp elég ideje andalgunk itt – válaszolta Zag kizökkenve az ámuldozásából.

- Zag! Másfél év telt el. Eddig minden alkalommal elkerültük azt a házat. Pedig meg kellene már tudni, hogy...

- Jó, majd egyszer, most tényleg nincs rá idő – mondta Zag kissé ingerülten. – Menjünk, már várnak minket.

Elengedték egymás kezét, Nübil nem hozta szóba többet ezt a témát, de elhatározta, hogy ez alkalommal végre utánajár a rejtélynek. Hosszabb küldetésre érkeztek a városba, lesz rá ideje.

Az átmeneti harag ellenére Zag most is rajongva nézett Nübilre, éppen úgy, mint amikor először meglátta. Sosem felejtette el a ruganyos testét, azt a néhány, a szemébe lógó fekete hajszálat, amint félig hátrafordította